

Дело С-144/10

Berliner Verkehrsbetriebe (BVG)

срещу

JPMorgan Chase Bank NA, Frankfurt Branch

(Преюдициално запитване,
отправено от Kammergericht Berlin)

„Съдебна компетентност по граждански дела — Член 22, точка 2 и член 27 от Регламент (ЕО) № 44/2001 — Изключителна компетентност на юрисдикциите на държавата по седалището да разглеждат спорове, свързани с действителността на решенията на органите на дружества — Обхват — Иск, предявен от публичноправно юридическо лице, за установяване на нищожност на споразумение поради твърдяна недействителност на решенията на органите му, свързани със сключването на това споразумение — Висящ процес — Задължение на съда, различен от първия сезиран съд, да спре производството — Обхват“

Решение на Съда (трети състав) от 12 май 2011 г. I - 3963

Резюме на решението

Съдебно сътрудничество по граждански дела — Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Регламент № 44/2001 — Изключителни правомощия — Спорове в областта на дружествата и на юридическите лица

(член 22, точка 2 от Регламент № 44/2001 на Съвета)

Член 22, точка 2 от Регламент № 44/2001 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела следва да се тълкува в смисъл, че не се прилага спрямо спор, в рамките на който едно дружество изтъква, че дадено споразумение не може да му бъде противопоставено предвид твърдяна недействителност — която била налице поради нарушение на устава му — на решение на неговите органи, довело до сключването на това споразумение.

Посочената разпоредба има предвид единствено споровете, чийто главен предмет е действителността, недействителността или прекратяването на дружествата или на юридическите лица, или пък действителността на решенията на техните органи. Все пак всеки въпрос относно

действителността на решение за сключване на договор, взето от дружествените органи на една от страните, трябва да се счита за второстепенен в рамките на спор с договорен характер. Не е задължително предметът на такъв спор с договорен характер да е в особено тясна връзка със съда по седалището на страната, която твърди недействителност на решение на собствените си органи. Следователно би било в противоречие на доброто правораздаване такива съдебни спорове да бъдат предоставени на изключителната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по седалището на едното от договарящите дружества.

(вж. точки 39, 41, 44 и 47
и диспозитива)